

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Δ. ΒΟΛΤΗΣ
Σχολικός Σύμβουλος Π.Ε.

Απολλωνίου Ροδίου
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

Μεταφορά στη Νεοελληνική Γλώσσα
των τεσσάρων βιβλίων των Ραψωδιών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΡΔΑΜΙΤΣΑ
ΑΘΗΝΑ 1988

175 Ἐτσι με τον τεχνίτη στο πηδάλιο Τίφυ την ώρα εκείνη
προσπερνούσαν, αλλά ο φόβος φώλιασε μέσα τους. Τέ-
λος βγήκαν χωρίς ζημιά και την επόμενη έδεσαν τα
σκοινιά στη χώρα που λέγεται Βιθυνία⁶.

180 Στο ακρογιάλι του τόπου αυτού βρισκόταν ο Φινέας, του
Αγήνορα ο γιος, κακοπαθισμένος περισσότερο από κά-
θε άλλον, γιατί ενώ ο Απόλλωνας του χάρισε την τέχνη
της μαντείας από πολύ νωρίς⁷, αυτός ούτε τον ίδιο το
Δία δε λογάριαζε και έλεγε σε κάθε άνθρωπο που τον
ρωτούσε τις θεϊκές βουλές!

185 Τον καταδίκασε λοιπόν σε βαθιά γεράματα και του στέ-
ρησε το φως του το γλυκό από τα μάτια. Αλλά μήπως
τον άφησε να χαιρέται τα αμέτρητα καλά που είχε; Γιατί
οι άλλοι γύρω του του κουβαλούσαν άφθονα, όταν τους
έδινε απάντηση με τις μαντείες του.

190 Ψηλά από τα σύννεφα ορμούσαν ξαφνικά κοντά του με
τις γαμπές τους μύτες οι Ἄρπυιες⁸, και του άρπαζαν από
τα χέρια κι από το στόμα ακόμα κάθε φορά που πήγαινε
να φάει την τροφή και άλλοτε δεν του άφηναν καθόλου,
άλλοτε λίγη, τόση, ώστε να ζει ίσα - ίσα βουτηγμένος
στη θλίψη. Μα άφηναν ακαθαρσίες με άσχημη μυρωδιά
πάνω σ' αυτήν. Και δεν μπορούσε κανείς ούτε στο στόμα
να τη βάλει, μα και στεκόταν μακριά από την πολλή
βρομιά.

195 Σαν άκουσε κρότους και ομιλίες από τη συντροφιά, κα-
τάλαβε πως ήρθαν αυτοί που γραφτό ήταν από τον Δία,
σαν έρθουν, να σταματήσει το κακό και την τροφή του
πια ν' απολαμβάνει.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι λες και ήταν μια οπτασία, ένα

σθησμένο όνειρο και σέρ-
του προχώρησε στο άνοιγ-
και ψαχουλεύοντας τους
σεις του καθώς έκανε βή-
200 Το δέρμα του ήταν γεράμα-
είχε μείνει μονάχο με το
Σαν βγήκαν από το κτίρι-
καν οι αρμοί και κάθισαν

205 μαύρη ανημπόρια τον
πως η γη κάτω από το
από την αδυναμία έμε-
Σαν τον είδαν αυτοί
ρα τους κυρίευσε. Μ-
μέσα από τα βάθη το
χισε τα μαντέματα:

210 «Ω, εσείς, το άνθος
ματι είστε εσείς, πο-
σας, σας πάει ο Ιά-
Μα εσείς είστε, μα-
ρίζει το κάθε τι με-
γιε της Λητώς, θα
τ' άγρια πάθη.

215 Στ' όνομα του Ικ-
νομους ανθρώπου
απ' όλους τους θε-
περισσότερο, θα
από το αβάσταχ-
νο άνθρωπο!

Μη φύγετε κα-

σθησμένο όνειρο και σέρνοντας τ' αδυνατισμένα πόδια του προχώρησε στο άνοιγμα ακουμπώντας στο ραβδί του και ψαχουλεύοντας τους τοίχους. Κι έτρεμαν οι κλειδώσεις του καθώς έκανε βήματα, εδώ να σταθεί εκεί να πέσει, από τα βαθιά γεράματα και τη μεγάλη του αδυναμία. Το δέρμα του ήταν σκληρό από τη βρόμα και το πετσί είχε μείνει μονάχο με τα κόκαλα.

200 Σαν βγήκαν από το κτίριο τα γόνατά του λύγισαν, κόπηκαν οι αρμοί και κάθισε στο κατώφλι της αυλής. Και μια μαύρη ανημπόρια τον κατέλαβε και νόμιζε από τη ζάλη πως η γη κάτω από τα πόδια του στριφογύριζε κι έτσι από την αδυναμία έμεινε εκεί αμίλητος⁹.

Σαν τον είδαν αυτοί μαζεύτηκαν γύρω του και σαστιμάρα τούς κυρίευσε. Με μεγάλη προσπάθεια τότε εκείνος, μέσα από τα βάθη του στήθους του, πήρε ανάσα και άρχισε τα μαντέματα:

210 «Ω, εσείς, το άνθος των Πανελλήνων, ακούστε αν πράγματι είστε εσείς, που με τη σκληρή διαταγή του βασιλιά σας, σας πάει ο Ιάσονας με την "Αργώ" για το δέρμα. Μα εσείς είστε, μα την αλήθεια! Ο νους μου ακόμη γνωρίζει το κάθε τι με τις μαντείες! Σου το χρωστάω χάρη για της Λητώς, βασιλιά μου εσύ, ακόμα και γι' αυτά μου τ' άγρια πάθη.

215 Στ' όνομα του Ικέσιου Δία, που δίνει τα κακά στους άνομους ανθρώπους, στου Απόλλωνα και στις Ήρας, που απ' όλους τους θεούς σ' αυτό σας το ταξίδι σας νοιάζεται περισσότερο, βοηθήστε με και σώστε με. Γλιτώστε με από το αβάσταχτο μαρτύριο, εμένα, τον πιο δυστυχισμένο άνθρωπο!

Μη φύγετε και μ' εγκαταλείψετε αβοήθητο μέσα στη

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

Κεφάλαιο Τρίτο

3. Οι άθλοι του Ιάσονα

Αθηνά και Ήρα αποφασίζουν για τον Ιάσονα

Και τώρα, Μούσα Ερατώ, έλα κοντά μας για να μας πεις πώς από τη χώρα αυτή πήρε το δέρμα ο Ιάσοντας και το έφερε στην Ιωλκό, από τον έρωτα της Μήδειας προς αυτόν. Γιατί εσύ έχεις πάρει από την Κύπριδα Αφροδίτη το δικαίωμα να θάζεις έγνοιες που φέρνουν γλυκιά μαγεία στ' ανύπαντρα κορίτσια. Έτσι σου έδωσαν και το

5 όνομα της αγάπης!

Χωμένοι μέσα στα πυκνά καλάμια οι ήρωες καρτερούσαν μέχρι ν' αποφασίσουν. Μα οι δυο θεές, η Ήρα και η Αθηνά, ένιωθαν τους λογισμούς τους. Απομακρύνθηκαν λοιπόν από τον Δία και τους άλλους θεούς και μπήκαν στο δικό τους δώμα για να σκεφτούν τι έπρεπε να κάνουν. Και κάπως έτσι δοκίμαζε η Ήρα την Αθηνά:

10 «Κόρη του Δία, έλα, εσύ πρώτη τώρα πες μου τι σκέφτεσαι! Σαν τι θα γίνει ή ποιον τρόπο βρίσκεις εσύ, ώστε να

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ
Κεφάλαιο Τέταρτο

4. Επιστροφή των Αργοναυτών

Η Μήδεια δραπετεύει

Και τώρα Μούσα, κόρη του Δία, εσύ η ίδια εμπρός να
μας πεις τι σχέδια και τι κόπους έκανε η κόρη της Κολ-
χίδας. Κι αλήθεια, είναι να θαμπώνει ο νους, όταν σκε-
φτείς, σαν τι τάχα να ειπείς: Να ήταν άραγε αυτή η δυσ-
τυχισμένη αγάπη ή ήταν φόβος μήπως και τιμωρηθεί και
5 για τον λόγο αυτόν έφυγε από την πατρίδα;
Λοιπόν σύσκεψη έκανε ο Αιήτης με τους καλύτερους
από τους άντρες του, ανάμεσα στο λαό του. Σκεφτόταν
ολονύχτια με κακό δόλο για κείνους και μέσα στο παλά-
τι του άγριος και πικροχολιασμένος έκανε σχέδια για το
τρομερό κατόρθωμα. Και ήταν βέβαιος, πως αυτό δεν
10 έγινε, χωρίς να βοηθήσουν και οι θυγατέρες του.
Η ίδια η Ήρα έβαλε άγριο φόβο στις Μήδειας την καρ-
διά κι ο τρόμος αυτός την έκανε να σκιάζεται σαν φοβι-
σμένη ελαφίνα, όταν στα βάθη δάσους πυκνού τη φοβε-
ρίζουν τα γαυγίσματα των σκύλων.

15 Γιατί το καταλάβαινε πολύ κα-
η βοήθειά της και θα ήταν μ-
Έτρεμε και τις υπηρέτριες
φλόγα γέμιζε τα μάτια της
και ήταν φορές που τράβαγ-
με μουγκρητά από τον πόνο
20 Και θα χανόταν πραγματικ-
η κόρη παίρνοντας δηλητη-
επιθυμίες της Ήρας, αν η
σε, να νιώσει φόβο για
μέσα στην ταραχή της!
Βάλσαμο χύθηκε μέσα σ-
διά της που φτεροκοπού-
25 Γύρισε πάλι πίσω και ό-
μέσα στον κόρφο της,

τους.
Φίλησε το κρεβάτι τ-
τους παραστάτες και
Τράβηξε μια μακριά
ρα της παρθενικό εν-
παράμερα και έπιασε
30 «Αυτή τη μακριά π-
εμένα τώρα που φε-
στα ξένα. Γεια σου
σπιτικό. Μακάρι, ε-
φτάσεις εδώ στην
Κι ενώ έλεγε αυτό
δάκρυα.
35 Όπως από πλουσ-

ΒΣ
881
ΑΝΘ
c. 3

σκοτάδια της νύχτας κι έτρεχα εγώ, ενώ εσύ ήσυχη χαι-
πότη απασχόληση.

Μα να που τώρα και συ σε παρόμοιο βάσανο έχεις βρε-
θεί, αφού ο βασανιστής θεός³ έδωσε τον Ιάσονα να γίνει
65 χώρα - αν κι είσαι και σοφή - γιατί έχεις να σηκώσεις
μεγάλο πόνο».

Αυτά σκεφτόταν, μα τα πόδια της κόρης την έφεραν
γρήγορα χαρούμενη πια στις όχθες του ποταμού και α-
νασηκώθηκε πάνω στις όχθες σαν είδε από αντίκρυ να
σηκώνεται λάμψη από φωτιά. Ήταν εκείνη που έκαιγαν
ολονύχτια οι ήρωες, από τη χαρά που πήραν μετά τον
άθλο.

70 Πλησίασε και όρθια μέσα στο⁶ σκοτάδι, με μια φωνίτσα
που μόλις ακουγόταν, φώναξε το μικρότερο από τα παι-
διά του Φρίξου, τον Φρόντη. Κατάλαβαν κι αυτός και τ'
δέλφια του, μα και ο Ιάσοντας, τη γνώριμη φωνή της κό-
ρης. Μα απέμειναν αμίλητοι και όλοι οι σύντροφοι και
θαμπωμένοι κατανόησαν για τα καλά αυτό που στ' αλή-
θεια είχε συμβεί⁴.

75 Εφώναξε τρεις φορές το όνομα του Φρόντη κι αυτός α-
πάντησε και τις τρεις, καθώς τον παρακινούσαν σ' αυτό
οι σύντροφοί του. Αρπάζουν γρήγορα λοιπόν τα ευκίνη-
τα κουπιά οι ήρωες και τρέχουν προς τα κει, γιατί δεν
είχαν δέσει με σχοινιά το πλοίο στην ξηρά.

80 Πηδάει γρήγορα ο Ιάσοντας έξω στη στεριά με γοργά
βήματα πάνω από την κουπαστή του πλοίου. Μαζί του
από κοντά πηδούν στη γη ο Φρόντης και ο Άργος, τα

Η έκδοση αυτή ε
να αντικαταστή
της «Μήδειας»
Ενσωματώνει τ
και πατυρολογ
κείμενο σε ανα
από σύντομο κ
Η εισαγωγή τ
ως ιστορία εκ
που ωθούν τ
τα παιδιά τη
στη συμπάθ
το πρόσωπό
ως γυναίκα
Η εισαγωγή
τη γλώσσα
Στα σχόλι
επεξηγήσι
που μελε
παρατηρ
τη σκην
της τρα

δύο παιδιά του Φρίξου και η Μήδεια πιάνοντας τα γόνατά τους, τους μιλά:

85 «Φίλοι μου, γλιτώστε με τη δυστυχισμένη και σεις γλιτώστε από τον Αιήτη! Όλα πια τα γνωρίζει και καμιά σωτηρία άλλη δεν υπάρχει για όλους μας. Μα πάμε να φύγουμε τώρα με το πλοίο, πριν καβαλάρης στο άλογό του φτάσει εδώ.

Και το χρυσό το δέρμα θα σας το παραδώσω, αφού πρώτα κοιμήσω το δράκοντα, που είναι φύλακός του. Κι εσύ, εδώ μπροστά σε όλους τους συντρόφους σου, που θα γίνουν μάρτυρες, δώσε λόγο στους θεούς, όπως το έ-
90 χεις υποσχεθεί, ξένε! Μήπως και τύχει σαν πάω έρημη μακριά από δω, μ' έχεις κοντά σου ατιμασμένη και περιφρονημένη».

Τα λόγια της φανέρωναν τη λύπη της! Μα ο Ιάσοντας πήρε χαρά μεγάλη. Κι αμέσως, έτσι που ήταν πεσμένη στα γόνατα, την ανασήκωσε, την αγκάλιασε και της έδωσε θάρρος:

95 «Καλή μου, ας είναι μάρτυράς μου ο Ολύμπιος Δίας και η δεμένη κοντά του με δεσμά συζυγικά, η γυναίκα του Δία η Ήρα, ότι θα σε οδηγήσω στο σπίτι μου γυναίκα μου νόμιμη, όταν με το καλό ο γυρισμός μάς φέρει και πάλι στην Ελλάδα».

Σαν είπε αυτά βάζει το χέρι του το δεξί μέσ' στο δεξί
100 χέρι της κόρης. Εκείνη δίνει διαταγή αμέσως, να φέρει κοντά στο ιερό το άλσος το γρήγορο πλοίο και όσο η νύχτα κράταγε ακόμα, ν' αρπάξουν το χρυσόμαλλο δέρμα, έτσι χωρίς τη θέληση του Αιήτη!

105 Και με βιασύνη αμ
Μήδεια μέσα στο
ναν από την ξηρά
πιών, οι ήρωες έκ
πίσω μέρος και α
στεριά. Μα της έδ
λούσε να μη στεν
Και όπως οι άνθρ
110 χνουν τον ύπνο
τους σκύλους το
στα ξημερώματα
και έτσι σθήσει
της, μα και η μ
σουν απάνω του
νας βγήκαν από
115 μάτο από χορτά
όπου τα γόνατ
φτασε έχοντας
μα.

Στο μέρος εκε
από τις θυσίες

120 Φρίξος, μετά
σου εκείνου ζ
συναπάντημά
έβγαλαν οι ή
Κι οι δυο μαζ
'Άλσος αναζ
125 της το κρεμο

θήσει τους ήρωες στη χώρα τους, την Ελλάδα.

Η Μήδεια παρακινεί για το φόνο του Άψυρτου

350 Τότε έφερε στο νου της η κόρη, όλα όσα συνέβαιναν γύρω της και οι λύπες ασταμάτητα τάραζαν την καρδιά της δυνατά.

Αμέσως όμως κάλεσε τον Ιάσονα να έρθει μοναχός και τον επήρε και τον έφερε μακριά από τους συντρόφους του. Και αφού απομακρύνθηκαν πολύ, με στεναγμό μεγάλο του μίλησε και του είπε αυτόν το λόγο:

355 «Παιδί του Αίσονα, ποια σκέψη κάνατε και ποια απόφαση πήρατε για μένα; Μήπως αλήθεια η καλή σου τύχη σε έσπρωξε σε λάθος δρόμο και ξέχασες τα όσα μου έλεγες, τότε που είχες την ανάγκη μου; Πού πήγαν τώρα οι όρκοι και οι τόσες υποσχέσεις στον Ικέσιο Δία! Πού έχουν πάει οι γλυκές υποσχέσεις σε μένα, που μ' έκαναν

360 να θελήσω ανδιάντροπα και άπρεπα ν' αφήσω την πατρίδα μου, τη δόξα του σπιτιού μου και τους ίδιους τους γονείς μου, που άλλο πιο καλό δεν είχα εγώ;

Και τώρα μόνη, μακριά μέσα στο πέλαγος να τριγυρνώ σαν θλιμμένη αλκυόνα, γεμάτη έγνοιες για σένα, ώστε γερός να μείνεις και να καταφέρεις τον άθλο των γηγενών και των ταύρων;

365

Και τέλος, από μένα πήρες το χρυσόμαλλο δέρμα, που είχες βάλει σκοπό σου, όταν ήρθες εδώ! Και πάνω στις γυναίκες έριξα εγώ ντροπή κατάμαυρη. Γι' αυτό νομίζω πως σ' ακολουθώ τώρα, κόρη σου και γυναίκα σου και αδελφή σου στη χώρα σου, την Ελλάδα.

370 Με προθυμία φήσεις μόνη τρόπους των
Μα έτσι που
τησε σταθερά
και οι δυο δ
λαιμό μου μ

375 ευχαρίστησ
νη.

Ω! συμφορά
λιά και το
του αδελφο

δίκη, που
στα μάτια

380 εγώ! Ποια
συμφορά

Μα κι εσ
την πατρ

ναίκα, π
εσύ πάνω

Μακάρι

385 πνίγουν
ωφέλεια

Μα και
μακριά

παθαίν
καιο, ν

φού πό

390 Και αλ

κοιμά

370 Με προθυμία λοιπόν για όλα, βοήθησέ με και μη μ' ἀφῆσεις μόνη μακριά από σένα, αν ακολουθήσεις τους τρόπους των άλλων βασιλιάδων.

Μα έτσι που ήρθαν τα πράγματα τώρα, σώσε με και κράτησε σταθερά το λόγο σου, γιατί είναι δίκαιο αυτό που και οι δυο διαλέξαμε. Γιατί αλλιώς, κόψε στη μέση το λαιμό μου με το ίδιο το μαχαίρι σου, να πάρω έτσι μ' ευχαρίστηση την πληρωμή, από τη δική μου αμυαλοσύνη.

375 Ω! συμφορά μου η δόλια, αν καταδικαστώ από το βασιλιά και το αποφασίσει να γυρίσω και να πέσω στα χέρια του αδελφού μου, γιατί αυτόν αφήσατε να κρίνει αυτή τη δίκη, που μόνο θλίψη φέρνει! Πώς θε να έρθω μπροστά στα μάτια του πατέρα μου; Αλήθεια! Πολυδοξασμένη εγώ! Ποια θα είναι η ποινή, ή ποια θα είναι η μεγάλη

380 συμφορά μου, για όσα πρόστυχα έχω κάνει; Μα κι εσύ πιστεύεις πως θα βρεις το γλυκό γυρισμό για την πατρίδα; Ας μην το δώσει ποτέ αυτό του Δία η γυναίκα, που είναι όλου του κόσμου βασίλισσα και που εσύ πάνω σ' αυτήν στηρίζεσαι και την έχεις καύχημα!

385 Μακάρι να με θυμηθείς κάποτε, όταν τα θάσανα θα σε πνίγουν. Και τότε ας χαθεί και το δέρμα, αφού καμιά ωφέλεια δε θα έχει πια, μέσα σε τρίσθαθα σκοτάδια.

Μα και σένα, αμέσως να σε διώξει από την πατρίδα σου μακριά, το άδικο που μου 'χεις κάνει, έτσι όπως κι εγώ παθαίνω τώρα από την απονιά σου. Γιατί δεν είναι δίκαιο, να μείνουν χωρίς πληρωμή αυτά πάνω στη γη, αφού πάτησες, άσπλαχνε, ένα τόσο μεγάλο όρκο!

390 Και αλήθεια, για πολύν καιρό μετά δε θα γελάτε, ούτε θα κοιμάστε ήσυχοι, έτσι τους όρκους που πατάτε!»

Τα εἶπε αὐτὰ καὶ ἐβραζε ἀπὸ τὸ μεγάλο τῆς θυμῷ. Καὶ εἶχε ἐπιθυμία νὰ κάψει τὸ πλοῖο καὶ νὰ κάνει χίλια κομμάτια κάθε δικό τους, πάνω στη γῆ. Κι αὐτὴ νὰ πέσει μετὰ μέσα στις φλόγες τῆς φωτιάς. Μα ὁ Ἰάσωνας τῆς μίλησε με γλυκιὰ φωνή, γιατί εἶχε τρομάξει ἀπ' ὅλ' αὐτὰ!

395 «Σῶπα, κουτὴ· μὴ καὶ μ' ἀρέσουν κι ἐμένα ὅλ' αὐτὰ; Μα γίνεται προσπάθεια, χρόνο νὰ κερδίσουμε, με ἀναβολὴ τῆς σύγκρουσης, γιατί ολόγυρά μας σύννεφο ολόκληρο ἐχθρῶν ἀντρῶν μας κατακαίει, με ἀφορμὴ ἐσένα. Γιατί ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τούτης ἐδῶ, ἔχουν σκοπὸ νὰ βοηθήσουν τὸν Ἄψυρτο καὶ νὰ σε φέρουν πίσω στὸν πατέρα σου καὶ σὰν κλεμμένη στὸ σπίτι νὰ σε ὀδηγή-
400 σουν.

Μα κι ἐμεῖς θα πάθουμε. Ὅλοι μας θα χαθούμε ἀπὸ ἀγριο θάνατο, ἀν ἀρχίσουμε τὸν πόλεμο. Καὶ ὁ πόνος θα ἴναι ἀκόμα πιο φριχτός γιὰ σένα, ἀφοῦ θα σκοτωθούμε καὶ συ θα μείνεις στα χέρια τοὺς λάφυρο. Αὐτὴ ἡ συμφωνία που κάνουμε, θα μας δώσει τὴν ευκαιρία, με δόλο
405 να τοὺς ξεγελάσουμε. Οἱ κάτοικοι ἐδῶ γύρω τοῦ τόπου
δεν πρόκειται νὰ σε βοηθήσουν, ἀφοῦ συμπαθοῦν τοὺς Κόλχους, χωρὶς τὴ θέληση τοῦ βασιλιά, που θα γίνει γιὰ σένα αὐτὴ τὴν ὥρα υπερασπιστῆς καὶ ἀδερφός σου.

✓ Μα κι ἐγὼ δεν πρόκειται νὰ κάνω υποχώρηση στους Κόλχους, πρὶν ἀνοίξω με ὅλες τις δυνάμεις μου πόλεμο μαζί τους, ἀν γίνει καὶ δε με ἀφήσουν νὰ φύγω μαζί μ' ἐσένα».

410 Τα λόγια τοῦ ἦτάν χαϊδευτικά, μα αὐτὴ ξεστόμισε φριχτὴ κουβέντα:

«Εἶναι ὥρα νὰ σκεφτεῖς· γιατί στη δύσκολη θέση που

θρῖσκομάστε καὶ αὐτὸ
κόμα: μια καὶ εἶμαι θ
το θέλημα τῶν θεῶν
φυλάξου ὅσο μπορε
415 ἐγὼ θα καταφέρω ν
Ἐσύ νὰ τὸν καλοπιό
ρα που ταιριάζουν,
νὰ φύγουν.

Κι ἐτσι κατόπιν νὰ
σει τι ἔχω νὰ τοῦ ε
σει νὰ γίνουν ὅλα
420 τὸν καὶ κήρυξε πό
Ἐμείναν σύμφωνα
παγίδα στὸν Ἄψυ
δῶρα φιλικὰ. Ἀκ
Υψιπύλης, ἱερό, τ
οἱ Χάριτες γιὰ τ

425 Δία. Κι ὁ θεός το
τα, που με τὴ σε
Υψιπύλη. Ἀπὸ κ
πολλά ἄλλα μαζ
γίζες ἢ νὰ τὸν ἐβ
Μα ἐβγαζε ἀκό

430 βασιλιάς Νυσα
ἦταν μισομεθυ
τας τα ὁμορφα
χρόνια ἐκεῖνα,
Θησέα³³ ἀπὸ τ
νῆσο Δία.

435 Καὶ ἡ Μῆδευ

βρισκόμαστε και αυτή τη σκέψη πρέπει να κάνουμε α-
κόμα: μια και είμαι θουτηγμένη στην αμαρτία, έκανα με
το θέλημα των θεών και άλλες κακές σκέψεις. Στη μάχη
φυλάξου όσο μπορείς, από τα ακόντια των Κόλχων κι
415 εγώ θα καταφέρω να φτάσει στα χέρια σου εκείνος³⁰.
Εσύ να τον καλοπιάνεις και να τον περιποιηθείς με δώ-
ρα που ταιριάζουν, μήπως και καταφέρω τους κήρυκες
να φύγουν.

Κι έτσι κατόπιν να έρθει εκείνος μόνος του για ν' ακού-
σει τι έχω να του ειπώ. Κι αν όπως τα κανονίζω σ' αρέ-
σει να γίνουν όλα, τότε δε θα σταθώ εμπόδιο: Σκότωσέ
420 τον και κήρυξε πόλεμο με τους Κόλχους».

Έμειναν σύμφωνοι με όλ' αυτά και ετοίμασαν μεγάλη
παγίδα στον Άψυρτο. Του έστειλαν στο μεταξύ πολλά
δώρα φιλικά. Ακόμα και έναν πέπλο του έστειλαν της
Υπιύλης, ιερό, κόκκινο, που τον είχαν υφάνει οι ίδιες
οι Χάριτες για τον Θεό Διόνυσο, στο ίδιο το νησί του
425 Δία. Κι ο θεός τον έδωσε μετά στο παιδί του, τον Θόαν-
τα, που με τη σειρά του τον δώρησε στην κόρη του την
Υπιύλη. Από κείνη τον πήρε ο Ιάσοντας για δώρο με
πολλά άλλα μαζί κεντήματα καλοϋφασμένα. Να τον άγ-
γιζες ή να τον έβλεπες δε χόρταινες την τόση γλύκα του.
Μα έβγαζε ακόμα μια αθάνατη μυρωδιά από τότε που ο
430 βασιλιάς Νυσαίος³¹ κοιμήθηκε μέσα σ' αυτόν, καθώς
ήταν μισομεθυσμένος από κρασί και νέκταρ, χαϊδεύον-
τας τα όμορφα στήθια της κόρης του Μίνωα³², τότε τα
χρόνια εκείνα, που τον ακολούθησε η κόρη τον ήρωα
Θησέα³³ από την Κνωσό κι εκείνος την εγκατέλειψε στη
νήσο Δία.

435 Και η Μήδεια τα κουβέντιασε με τους κήρυκες των

Κόλχων και τους παρακίνησε, μόλις αυτή θα έφτανε στο ναό της θεάς και τη σκέπαζε το άγριο σκοτάδι της νύχτας, να έρθουν εκεί για να σκεφτούν, με ποια παγίδα θα ξανάπαιρναν το μεγάλο χρυσό δέρμα, ώστε και πάλι να γυρίσουν πίσω στο ανάκτορο του Αιήτη. Γιατί – όπως τους είπε – την έδωσαν τα παιδιά του Φρίξου με τη βία, για να την πάρουν οι ξένοι.

Κι ενώ έλεγε αυτά σ' εκείνους, σκορπούσε γύρω στον αιθέρα και τους ανέμους μαγικά βότανα, που είχαν τη δύναμη να της φέρουν ακόμα και άγρια θειριά από τα μακρινά και απόκρημνα όρη.

Δολοφονούν τον Άψυρτο

445 Ε! άγριε Έρωτα! Μεγάλο εσύ κακό και βάσανο των ανθρώπων! Πόσες για σένα έχουν γίνει μάχες θλιθερές, πόσοι στεναγμοί, βόγγοι και πόνοι που δεν περιγράφονται και που αμέτρητα πνίγουν τους ανθρώπους!

Σήκω θεέ, και χτύπα ανάμεσα στα παιδιά των εχθρών μας, όπως έκανες και με τη Μήδεια και έβαλες στο νου της φριχτή καταστροφή! Πώς μπόρεσε και έκανε τον Άψυρτο άβουλο, σαν ήρθε, ετοιμάζοντάς του άγριο χαμό;

Αυτό το περιστατικό τώρα θα διηγηθώ:

Σαν άφησαν λοιπόν επάνω στο νησί της Άρτεμης τη Μήδεια, όπως τα είχαν συμφωνήσει, άραξαν χωριστά τα πλοία τους ο ένας από τον άλλον σε μεγάλη απόσταση³⁴

455 και ο Ιάσωνας έστησε καρτέρι περιμένοντας τον Άψυρτο με τους φίλους του. Κι εκείνος, ξεγελασμένος από τα

δόλια λόγια και τις υπολασσα με το καράβι το και βγήκε στο ιερό νη Τραβούσε μπροστά μό παραπλανητικά να δο 460 ξε μ' ένα μικρό παιδί λει να την περάσει περνούν³⁵.

Συζητούσαν μήπως ξένους άντρες και μαζί να τα σχεδιά 465 από κει που είχε ο νας με το γυμνό κόρη τα μάτια τη ται, για να μην ο το σπαθί αδελφ θόδι με τα γερά

470 σιμά προς τον χτίσει κάποτε Μπροστά λοιπ στα γόνατα το δέχτηκε ανάμ πληγής του. από το αίμα

475 τον πέπλο. Μ πητη και πα ναν, έργο φ Και ο Ιάσων γλειψε τρει από τα δό

Επίλογος

Για τη γενιά ευτυχισμένων ηρώων, φανείτε σπλαχνικοί!
Αυτά εδώ τα τραγούδια, ας γίνονται χρόνο με το χρόνο
ακόμα πιο γλυκά για τους ανθρώπους, έτσι για να τα
τραγουδούν.

1775 Γιατί σαν έφτασα στο τέλος των ξακουσμένων σας κό-
πων, δεν έχω άλλο κατόρθωμά σας να ειπώ, από την ώρα
που ερχόσαστε προς τα πάνω από την Αίγινα και άλλες
ανεμοθύελλες δεν ξεσηκώθηκαν πια!

1780 Μόνο ήρεμοι περάσατε από τη γη του Κέκροπα¹³⁵ και
από την Αυλίδα και ανάμεσα από την Εύβοια και τις πό-
λεις των Λοκρών, βγήκατε ευτυχισμένοι στο λιμάνι των
Παγασών.

